

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 23 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 67

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

Παρακαθήμεθα, ἂν καλῶς ἐνθυμούμαι, ἐννέα ἢ δέκα εἰς τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ ὠραίῳ χωρίῳ τοῦ Κουίντου, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ναῦται, γίνονται πλοίαρχοι καὶ ἀναπαύονται συχνάκις ἐπὶ ἑκατομμυρίων.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε γαστρονομικὸν δείγμα ὅλων τῶν ἐδωδίων τοῦ Κουίντου. Ἡ Γαλλία δὲν εἶχεν ἐπεμβῆ, ὥς συνήθως, προσθέτουςα τὰς ὀλίγον αὐθεντικὰς φιάλας τοῦ καμπανίτου της, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον ἔκλειεν ἡ Ἰταλία, ἐργαζομένη μόνη, διὰ τοῦ Συρακουσίου ἐκείνου οἴνου, ὅστις ἐξυπνᾷ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀποκοιμίζει τοὺς ζῶντας.

Εἶχμεν φθάσει εἰς τὰ ἐπιδόρπια, δηλαδὴ εἰς τὰς προπόσεις καὶ εἰς τὰς διηγήσεις.

— Καὶ σεῖς, πλοίαρχε, δὲν λέγετε τίποτε;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπηυθύνετο πρὸς ἡλικιωμένον ἄνδρα, ἔχοντα λευκὴν τὴν γενειάδα, ἡλιοκαῆς τὸ πρόσωπον, ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν. Ἠρέσθη νὰ μειδιάσῃ, ἐγείρας δὲ τὸ ποτήριον μέχρις ὀφθαλμῶν, παρετήρησε τὸν οἶνον πρὸς τὸ φῶς, καθὼς ἡ Κλεοπάτρα τοὺς ἀναλυθέντας ἀδάμαντας της.

— Ἀφήσατε ἡσυχον τὸν πλοίαρχον, εἶπέ τις τῶν συνδαιτυμόνων. Λέγουσιν ὅτι νυμφεύεται, καὶ προετοιμάζεται διὰ τῆς σιωπῆς εἰς τὴν σοβαρὰν ταύτην προξέν.

— Καὶ τί; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Δοδέρο, νομίζετε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ, ἂν θέλω; Ἀλλὰ, εἰς τὸ γεῦμα τῆς ζωῆς, ὁ γάμος φυλάττεται ὡς ἐπιδόρπιον. Ἐγὼ ὁμῶς

δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη νὰ μὴ ταξειδεύσω πλέον.

— Διάβωλε! μήπως ἀφήσατε ἐρωμένην τινὰ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἢ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδὴν;

— Ἀ! καὶ ἄνευ τῶν γυναικῶν εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τὸν κόσμον.

— Τὰ ναυάγια ὁμῶς δὲν εἶναι πάντοτε εὐχάριστα.

— Πράγματι, ἀλλ' ἐναυάγησα δις ἤδη καί, ὡς βλέπετε, δὲν ἀπέθανον ἔτι.

— Οἱ ἰχθύς δὲν ἠθέλησαν ἴσως νὰ γευθῶσιν ὑμῶν.

— Οἱ ἰχθύς ἴσως ὄχι, οἱ ἀνθρωποφάγοι ὁμῶς ἠθελον.

— Οἱ ἀνθρωποφάγοι, πῶς! διηγῆθητέ μας τὴν ἱστορίαν ταύτην, πλοίαρχε.

— Εὐχάριστος, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, κτενίζων τὴν γενειάδα του διὰ τῶν χειρῶν· ἀλλ' εἶναι μακρὰ ἱστορία, καί...

— Δὲν πειράζει, πλοίαρχε, ἀνεφώνησεν ὁ συμποσίαρχος, ὅς καταβῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖ δὲ πίνοντες καὶ καπνίζοντες ἀνέτως, θὰ σὰς ἀκούσωμεν μετὰ πάσης τῆς προσοχῆς. Ἰερώνυμε, φέρε μαστίχαν, ποτήρια, σιγάρα, οἶνον, ὕδωρ καὶ πᾶν τὸ χρεῖωδες. Καὶ τώρα, πλοίαρχε Δοδέρο, ἰδοὺ, περιμένομεν ἀνυπομόνως τὴν ἱστορίαν σας.

— Προθυμότατος. Ἦμην ἀξιοματικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου «Ἀστὴρ τῆς Θαλάσσης».

— Κατὰ ποῖον ἔτος, πλοίαρχε;

— Πολλὰ ἤδη παρήλθον ἔτη ἔκτοτε· ἡμῖν μόλις εἰκοσιτετράετης· ὑπολογίσατε σεῖς.

— Κατὰ τὸ 1700 λοιπόν, ἀνεφώνησε γελῶν ὁ Δουράντης, εἰς τῶν δαιτυμόνων.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδιᾶσε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐταξειδεύομεν διὰ τὴν Λίμαν ἐπὶ τοῦ «Ἀστέρως τῆς Θαλάσσης» καὶ μετὰ ἐννεήκοντα ἡμερῶν θαλασσοπορίαν, φεθερὰ θύελλα κατέλαβεν ἡμᾶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Horn.

»Δὲν σὰς περιγύρω τὰς ταλαιπωρίας τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ θύελλα· ἐπὶ τέλους εὐρίσθημεν μετὰ τεσσάρων σωθέντων ἀνδρῶν καὶ ἐνὸς κυνὸς τοῦ πληρώματος εἰς τὰς ἀκτὰς νήσου τινὸς ὠραιότητας, περὶ ἧς κατόπιν ἔμαθον ὅτι ὠνομάζετο Ὁκουενκάτη.

»Ἐράγχομεν, ἐπίομεν, συνεσφίξαμεν τὰς χεῖρας ὡς ἄνθρωποι διασωθέντες ἀπὸ βεβαίου θανάτου καὶ μὴ πιστεύοντες εἰσέτι εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν· εἶτα δὲ νομίζοντες ὅτι ἡ νῆσος ἦτο ἔρημος καὶ ὅτι οὐδεὶς ἤθελε μᾶς ταραῖξει, ἐστηρίξαμεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς δὲ κεφαλὰς ἐπὶ τῶν χειρῶν, καὶ ἀπεκοιμήθημεν.

»Μετὰ τόσας ἡμέρας ἀνησυχίας καὶ ταλαντεύσεως, ὁ ὕπνος ἦτο ἀναγκαῖος δι' ἡμᾶς· καὶ πράγματι μετὰ δέκα λεπτά οἱ πάντες ἐκοιμώμεθα βαθύτατα. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πόσον χρόνον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μας, ἀλλ' ἀφύπνισθέντες ἐκ τῶν ὑλακῶν τοῦ κυνὸς μας, εἶδομεν τοὺς πέριξ λόφους πλήρεις χαλκοχρῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μᾶς παρετήρουν μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας.

»Ἦσαν ἴσως ἑκατόν, ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ χαλκόχρουν σῶμα ἔχοντες ἐστιγμένον δι' ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος κατὰ τὸ πρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τὰς κνήμας. Τὰ ὅπλα τῶν ἦσαν ξύλινα λόγχαι καὶ ρόπαλα ἀτέχνως σκαλισμένα. Ἐσθῆτας καὶ κοσμήματα δὲν εἶχον ἐκτὸς πέντε ἢ ἑξ πτερῶν δεδεμένων δι' ἐρυθρὰς ταινίας εἰς τὸν κόρυμβον τὸν σχηματίζομενον κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τῶν.

»Εἰς μόνος αὐτῶν εἶχε περὶ τὴν ὀσφύν ράκη τινὰ παικιδόχροα καὶ δύο χρυσᾶς περιχειρίδας εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν βραχιόνων. Κυανὰ τινὰ στίγματα, παριστῶντα ἄξιστον ἀνθρωπίνην μορφήν περικυκλουμένην ὑπὸ μυρίων ἀκτίνων ἐκόςμου τοῦ θώρακά του. Ἦτο ὁ βασιλεὺς.

» Έννοεῖτε ; ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐντάμωσιν ἡμῶν, ἀγνώστων τυχοδιωκτῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐδῶ, παρ' ἡμῖν, ὁ βασιλεὺς στέλλει τοὺς ὑπουργούς, οἱ ὑπουργοὶ ἐπιφορτίζουσι τοὺς νομάρχας, οἱ δὲ νομάρχαι ἐπὶ τέλους ἀποστέλλουσιν ὑπαστυνόμον τινα.

» Ἀλλ' ἐν Ὁκουενακάτῃ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη περιπλοκὴ ὑπηρεσίας· ὁ βασιλεὺς ὁδηγεῖ τὸν στρατὸν καὶ τὴν περίπολον, διευθύνει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ τελωνεῖον, ἀνοίγει τὴν βουλὴν καὶ κλείει τὰς φυλακάς, ἐργάζεται ὡς βούς καὶ τρώγει ὡς λύκος.

» Ἡμεῖς εἰχομεν μείνει ἀκίνητοι ἐκ τοῦ φόβου· οἱ δὲ ἐχθροὶ εἶχον ἀρχίσει νὰ ψάλλωσιν ἄσμά τι, ὅπερ ἦτο ἴσως ἡ Μασσαλιωτὶς των, ἀλλ' οὗτινος τὴν μελωδίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσω.

» Οἱ μορφασμοὶ τῶν τε ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλῶν των ἐδείκνυνον ὅτι ἡ παρ' αὐτοῖς μέθοδος τοῦ ᾄδειν δὲν διαφέρει τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ πιστεύσατέ με, ὁ φόβος δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ κάμω συγκρίσεις.

« — Πλοίαρχε ! μοὶ εἶπε τρέμων εἰς τῶν ναυτῶν, τί νὰ καμῶμεν ; Θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς φονεύσωσιν ἄνευ ἀντιστάσεως ;

« — Ὁχι, περιμένετε· μοὶ ἐπέρχεται ἰδέα τις...

» Ταῦτα δὲ λέγων, ἐπορεύθη πρὸς τοὺς ἀγρίους, οἵτινες ἰδόντες με διέκοψαν τὸ ᾄσμα των.

» Ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὸ εἰρηνικὸν κίνημά μου, ἐπροχώρησε δέκα βήματα καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς λόγχης, ἤρχισε νὰ μοὶ ἠμιλῇ.

» Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγνώριζον τὴν ἰταλικήν, τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικήν, καὶ δὲν εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν λατινικὴν τοῦ γυμνασίου· ἀλλ' ἡ γλῶσσα, ἣν ὠμίλει ὁ βασιλεὺς, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ὁμοιότητα πρὸς ταύτας. Ἐνόησα ὅμως ὅτι ἐξήτει τὰ διαβατήρια.

» Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγηθῶ ; προσεπάθησα διὰ νευματων νὰ παραστήσω τὴν θέσιν μας, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπέλθῃ οὐδεμία συνεννόησις μετὰ τῆς Α. Γ. τοῦ ἀκροατοῦ μου, ὅστις καθ' ὅλην τὴν μιμητικὴν μου διήγησιν, ἐπανελάμβανε συχνάκις καὶ μετ' ὀργῆς τὴν λέξιν : *tucrà*.

» Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ὁκουενακάτης ἡ λέξις *tucrà*, ὡς κατόπιν ἔμαθον, εἶναι συνώνυμος πρὸς τὸ βλάξ.

» Ἰνα τὸν εὐχαριστήσω, ἐκάλεσα τοὺς συντρόφους μου, ἐλπίζων ὅτι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεροι ἐμοῦ· ἀλλὰ μάτην ! Τὸ τρομερὸν *tucrà* ἀντήχει ἐντονώτερον καὶ φοβερότερον ἢ ποτε, καὶ οἱ ἄγριοι ἐκείνοι ἐγέλων ἀγρίως.

» Ἐθώπευον τὴν γενειάδα διὰ τῶν χειρῶν, ὥσπερ ζητῶν ἐν τῇ γενειάδι μέσον τι σωτηρίας... Ἀλλ' οὐδὲν εὗρισκον.

» Οἱ ἄγριοι ὅμως εὐρόν τι. Ἡ γενειάς μου ἐξήγειρε τὴν περιεργίαν αὐτῶν τε καὶ τοῦ βασιλέως. Ἡ γενειάς μου, μακρὰ ὡς καὶ σήμερον, ἦτο τότε ξανθοτάτη, καὶ οἱ αὐτόχθονες ἐκείνοι, οἱ ἐχόντες τὸν πώγωνα γυμνόν, ἐθαύμαζον τὴν *Caila Lapi* μου, δηλαδὴ τὸν ἡλιοπώγωνα, ὡς τὸν εἶλεγον.

» Ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ σύρῃ πλειστάκις καὶ νὰ ἐξετάσῃ μέχρι τῆς ρίζης τὰς

μακρὰς αὐτῆς τρίχας διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦσαν ἀληθεῖς ἢ πλασταί· ἀφοῦ δὲ ἐπέισθη ὅτι ἡ γενειὰς ἀνήκει πράγματι εἰς ἐμέ, ἐστράφη πρὸς τοὺς φιλάτους ὑπηκόους του, διὰ μακρὰς δὲ καὶ ἐνθέρμου ἠμιλίας ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεών του.

[Ἔπεται συνέχεια].

Φ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ἀνεμιμνήσκειτο καὶ ἐπόθει τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐσκέπτετο ἐν τῇ ὀριμείᾳ καὶ καπνισμένη ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὑπὸ τὸ πανοῦργον βλέμμα τῆς κυρὰ Κλαυδίας, παίζων μετὰ τῶν συνενόχων του Ροβινῶ καὶ Δελόγκ.

Ἡ ἡμέρα παρέρχεται ταχέως ὑπὸ τοὺς τροπικούς.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν· ὁ ἐπὶ τῆς πλώρας φύλαξ ἀνέκραξε στεντορεῶς :

— Σκόπελοι ἀριστερά !

— Στόπ ! διέταξεν ὁ τρίτος πλοίαρχος.

Ὁ πλοίαρχος ἔσπευσεν ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Ἐν τῷ ὀρίζοντι, ὑπὸ τὸν καθαρὸν ἔτι οὐρανόν, διέκρινέ τις θάμνους ἐπιπλέοντας τοῦ ὕδατος.

Γραμμὴ σκοπέλων διεκρίνετο μακρόθεν εἰς ὁκτῶ περίπου μιλίων ἀπόστασιν ἀριστερόθεν τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἦτο σωρεία νήσων ἐρήμων καὶ ἀκαλλιέργητων, ὧν ἡ εἴσοδος κλείεται ὑπὸ ἀλύσεως βράχων καὶ ὧν ἡ μόνη εἴσοδος ὀνομάζεται « Διῶρυξ τοῦ Ροζάριου ».

Αἱ ἐρημόνησοι ἐκείναι ἐρρίφθησαν εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὡς διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀναπαυσιν τῶν μεγάλων πτηνῶν τῶν μερῶν ἐκείνων, ἅτινα μόνον κατοικοῦσι ταύτας.

Ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐκείνων γαιῶν βλέπει τις κολοσσαῖον σωρὸν ὁστῶν φαλακροκράκων, λάρων, θαλασσίων ὁστῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὑδροβίων ὀρνέων.

Εἶναι ἀπαίσιον τὸ μέρος καὶ φοικαλέον, ἐν ᾧ ἀνθρώπινον ὄν ἐγκαταλιπούμενον ἐκεῖ μοιραίως θὰ κατεστρέφετο, ἂν μὴ ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἐβοηθεῖτο, ἢ θὰ παρεφρόνει ἐκ τοῦ φόβου.

Οἱ ναυτικοὶ ἀπομακρύνονται μετὰ προσοχῆς, ἐνεκα τῶν ἐπικινδυνῶν σκοπέλων, ἐν οἷς βεβαίως πᾶν πλοῖον θὰ κατεστρέφετο, ἂν δυστυχῶς ἐκ τῶν σφοδρῶν ρευμάτων ὠθεῖτο πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἐπὶ εἰκοσιν ἔτι λεπτὰ ἡ θαλαμηγὸς ἐπλησίασε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, ἐνῶ εἰς ναυτὴς πρὸς τὰ πρόσω ἰστάμενος ἐβολιδόσκει τὸν βυθὸν ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τοῦ βάθους τῶν ὕδατων.

Αἶφνης ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ σταθῇ τὸ σκάφος.

Ἡ θαλαμηγὸς ἔστη.

Ὁ ὀρίζων ἐσκοτίσθη βαθμηδόν, ἡ δὲ εἴσοδος εἰς τὰς ἐρημόνησους ἐκείνας ἐφαίνετο χαίνουσα.

Ὁ πλοίαρχος ἐκάλεσε διὰ νεύματος περὶ αὐτὸν ναύτας τινὰς καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς χαμηλοφώνως.

Παρευθὺς ἔσπευσαν νὰ φορτώσωσιν ἐπὶ τοῦ ἀκατίου σάκκους διπύρων, οἶνον, καρπούς καὶ μίαν καραβίναν μετὰ πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν.

Ὅταν συνετελέσθη ἡ φόρτωσις τοῦ ἀκατίου διέταξε καὶ ὠδήγησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας τὸν Ναβαρρόν, εἶπε δὲ αὐτῷ :

— Μὲ ἤκουσες ; Ἐλαβες τὴν ἀποφασίν σου ;

— Ναί.

— Ἐστω. Τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἡ κρίσις.

Ἄν θέλῃ θὰ σὲ σώσῃ. Ἐχεις ἐν ἀκάτιον, ζωστροφία καὶ ὄπλα. Θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν.

— Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἐπανεύρετε τὴν μικράν, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.

— Ἰσως.

Ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο :

— Εἶναι δοκιμασία.

Δὲν ἐπίστευεν ὅτι παρυσία τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ θὰ παρέδιδεν ἓνα ἄνθρωπον εἰς τὴν διακρίσιν τῆς θαλάσσης, τοῦτέστιν εἰς σχεδὸν βέβαιον θάνατον !

— Σπάρτακε, Ἀννίβα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι μαῦροι ἦσαν βεβαίως οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν ἀποφάσεών του.

Ἐδράξαντο τοῦ Ναβαρρόν καὶ ἔρριψαν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, ὅπερ ἀμέσως ἤρξατο καταβιβαζόμενον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἦτο ἀληθῶς ἐξαισία λέμβος περιποιοῦσα τιμὴν τῷ κατασκευασαντι αὐτήν.

— Εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου νὰ ταξειδεύσῃ με αὐτὸ τὸ πλοῖόν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Τὸ ἀκάτιον κατεβιβάσθη ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν.

— Χαῖρε, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης. Ἄκουσον καὶ μίαν καλὴν συμβουλὴν. Κωπηλάτει με ἐπιμονὴν καὶ δύναμιν δεξιόθεν τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν βλέπεις εἰς τὸ βάθος τῆς διώρυγος. Τὴν πρώτην νύκτα θὰ διέλθῃς ἐκεῖ καλῆτερον ἢ ἄλλαχού. Καλὸν κατεύοδον !

Ὁ Ἀννίβας εἶχε θέσει μάχαιραν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Περὲξ.

— Κόψε τοὺς δεσμούς σου, εἶπε, καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ.

Οἱ δύο μαῦροι ἀπώθησαν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἀκάτιον καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς θαλαμηγοῦ, ἥτις εἶχεν ἤδη ἐκκινήσει.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριζε, τὸ ὕδωρ ἐπάφλασε περὶ τὴν ἑλίκαν, ἥτις μετέδωκε κίνησιν περιστροφικὴν τῷ ἀκατίῳ τοῦ Ναβαρρόν, ὅστις φοβεράν ἐξέφερε βλαστημίαν.

Μετὰ δύο τῆς ὥρας λεπτὰ τὸ « Ἀλθατρός » ἀπῆρχετο ὀλοταχῶς διὰ τε τῶν ἰστίων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀτμοῦ, ἐν ᾧ ὁ μὲν πλοίαρχος ἀπὸ τῆς γεφύρας διὰ τῆς οἰόπτρας του παρηκολούθει καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ Ναβαρρόν, ὁ δὲ τρίτος πλοίαρχος